

fulde Overbeviisning, at den langtoverveiende Deel af Folket ønsker en snarlig og ubetinget Antagelse, og at det vilde være uheldigt, hvis denne Sag blev trukken ud i en fiern Fremtid uden bestemt Afgjorelse. Derfor kan jeg ikke stemme for nærværende Endringsforslag, fordi det er saa ubestemt, og jeg skal meget takke den ærede Rigsdagsmand fra Maribo Amts 4de District (Monrad), fordi han har givet en saa klar Skildring deraf, som jeg neppe vilde seet mig istand til (Hør!). Jeg skal ikke trætte den ærede Forsamling ved at gjentage, hvad jeg kunde have at indvende imod dette Endringsforslag, saavel som imod Meget af det, som er talt mod Budskabets ubetingede Antagelse, men da jeg nu troer, at det er Folkenes mening, endskjøndt det kan vel være, at flere ikke ere saa fuldkommen istand til at see ind i alle Enkeltheder, men at vi dog ofte ere berettigede til at tage Hensyn dertil; thi Folket, eller, efter min Overbeviisning, den største Deel af dette, har en Tilskyndelse til at gaae ind paa Budskabet, og det har maastee en større Frygt for Ministercrisis, end det under andre Forhold vilde have; men ikke uden en naturlig Undskyldning og god Grund. Thi dette mindes for 5 Aar siden, hvad Fare der da var for, at denne Sag ikke kunde afgjøres paa en saa tilfredsstillende Maade, som den nu foreligger til Afgjorelse, og det seer i nærværende Tilstand om end ingen glædelig Stilling, (da den Kongelige Kundgjorelse af 28de Januar ikke var nogen glædelig Ende paa Forviklingerne), saa dog, at den var en Nødvendighed, man ikke kunde rydde afveien, men som vi med Enighed, Maadehold og Besindighed kunde bygge videre paa, naar vi kun ikke selv skabe for mange Vanskeligheder, og jeg troer, at jeg er berettiget til at antage, at det kan skee med fuld Fædrelandskjærlighed, og derfor skal jeg, forsaavidt min Mening maa antages at være udsprungen af mit Hjertes Grundligesaagodt som den ærede sidste Talers, ikke alene ikke lægge Vanskeligheder i veien for denne Sags Afgjorelse, men endogsaa opfordre Andre til at følge mit Exempel.

Kierkegaard: Jeg er, som i saameget Andet, saaledes navnlig ogsaa aldeles enig med den høitærede Formand i den Formening,

at Udskilligt af Debatten idag synes at angaae, ikke, hvad der nærmest foreligger, nemlig de tvende Endringsforslag, men derimod at være en Forudoptagen af Debatten om det, som siden skal specielt forhandles, nemlig Rigsdagens endelige Beslutning over Hovedforslaget. Jeg skal bestræbe mig for, ikke at gjøre mig skyldig deri. Jeg ønsker kun at sige nogle saa Ord til Forsvar for det andet af de to foreliggende Endringsforslag. Først i Almindelighed med Hensyn til en Betænkkelighed, som er reist imod det, og som uidentivt rører sig hos flere, at man nemlig finder, at der skulde være noget mindre Absent i, efterat et saadant Forslag ikke fra først af har kunnet samle nogen Majoritet om sig, og efterat det siden flere Gange forgjæves har prøvet sin Lykke, da strax før den endelige Afgjorelse at bringe det frem paany. Nu! selv det mindre Absent, selv det særdeles Fine og Snilde har vistnok ogsaa sin Berettigelse i denne Verden; og det er da vel ogsaa nærmest i Statsager og i de politiske Forhold, at det almindeligen antages at have sin Berettigelse. Men ikke desto mindre, dersom jeg troede, at denne Indvending var sand, saa skulde jeg, ifølge en stærk Følelse, der altid har ledet mig i saa Henseende, — i Følelsen af, at jeg ikke veed at finde den snevre Veie, der skiller det Fine og Snilde fra det Snedige, det Kænsfulde fra Intriguer og deslige, hverken røre Haand eller Mund for at understøtte Endringsforslaget i snerreste Maade. Jeg vil, — og jeg troer i Grunden, saavidt jeg skjønner, heri at være enig med den ærede Forsamling i det Hele, — gaae den lige, jevne, aabne Veie; og kan jeg ikke ad den Veie opnaae, hvad jeg anseer for Fædrelandets Bedste, ja, saa maa Fædrelandet see sig om efter anden Bistand end den, jeg skulde kunne yde. Kan det kun hjælpes ved deslige fine, snilde, næsten snedige Bendinger, saa kan jeg ikke være med. Men det er mig ogsaa umuligt at see, at der kan findes noget Saadant i det, at man bringer et saadant Forslag ind igjen. Det er i mine Tanker aabenbart og bitterligt fra først og til sidst under hele Sagen, at de, der indgive et saadant Forslag, dermed gjøre deres Bedste, i Bevidsthed om, at de have en god Sag, og i